

This work is licensed under the Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 2.5 License. To view a copy of this license, visit <http://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/2.5/> or send a letter to Creative Commons, 543 Howard Street, 5th Floor, San Francisco, California, 94105, USA.

Adam Sádovský, 2005 (cc)

POMSTA PŘEDEM

To ráno byl John Doe probuzen bušením na vchodové dveře. „Neznáte zvonek?!“ vykřikl sotva se probрал. Bušení rázem přešlo v neodbytné úpění zvonku. Hodil na sebe župan a upnul ho v pase.

Za kukátkem se na něj křenily dva obličaje. „Policie.“ Odpověděli na jeho dotaz a výhled mu zaclonila placka.

„Co se děje?“

„Jste zatčen za vraždu, kterou spácháte, protože vám v budoucnu někdo zřejmě ublíží a než se to stane, tak vy se mu pomstíte předem.“

„OK.“ Odpověděl John Doe. „Ještě nejsem dost vzhůru, abych něco takového pochopil.“

Už se chystal odemknout a vpustit zákon do svého bytu, když se chodbou rozlehl ostrý štěk zbraně a jeden ze strážníků padl k zemi.

„Co to?“ Zakřičel druhý a sáhl po zbrani. Skácel se za svým kolegou vzápětí za ohlušující ozvěny razící si cestu pustou chodbou.

John dál nevěřičně hleděl kukátkem a to co se dál stalo nepochopil a pochopit nemohl. Neměl na to čas. Před jeho dveře se postavil on sám, nebo někdo, kdo tak vypadal. Namířil hlaveň na kukátko a vypálil.

„To máš za to, ty hajzle.“ Procedil mezi zuby a zmizel.

STROJ

„... a přesně to se stalo v budoucnosti, zatímco ten muž cestoval časem do minulosti.“ Zakončil velkolepě technik Trelling a oblažil svým úděsně upřímným a příliš hlasitým smíchem osazenstvo lokálu.

Jeho kolega Harbone se zasmál mnohem distingovaněji. „Fakt dobrej fór,“ zhodnotil.

„Mám ho od Nikol a víš, od koho ho slyšela ona?“ Harbone jen zakroutil hlavou. „Od Nikol za dva roky.“

„Dobrý bože.“ Harbone zdvihl plný püllitr, ale sotva se pěna dotkla rtů, opět ho zamýšleně vrátil na stůl. „Uroboros?“

„Nádhera, co?“

„Mě by ale hlavně zajímalo, kde leží počátek. Předtím než se ten had chytne za ocas, tak je přeci lineární.“

„Jo, jenže co je předtím a co potom? Například dneska jsem zase zpravoval něco blízko toho Stroje...“ než Trelling pokračoval nervózně se rozhlédl kolem. „A víš jak nerad se k 'tomu' přibližuju. Je to zatracená tmavá mrcha co skučí a vypouští páru. Ale když se zahřeje, je z toho pekelnej stroj. Věř mi. Slyšíš jak dechá a jak to v něm buší, jako by uvnitř tlouklo obrovský srdce. Ale co je horší, když jsem poblíž cítím, že ví o všem co udělám a co jsem kdy udělal a taky přesně ví, na co myslím.“

„Jako vždycky přeháníš.“ Zarazil Harbone kamaráda a konečně se pořádně napil. „Nic takového neumí. Je to jenom stroj a i když nepatří do tohodle času, nedokáže číst myšlenky. Vidí jen budoucnost.“ Uzavřel povzbudivě.

Trelling dával po obědě přednost teplé kávě, před studeným pivem a když zdvihl šálek, lžička zacinkala, na hladině se udělala kola a on si konečně všiml jak moc se mu třese ruka.

NESMRTELNOST

Jestliže je budoucnost již daná, jestliže jsem už jednou přežil, potom se nemůže opravdu nic stát, hnalo se Aaronovi hlavou. Křečovitě přitom sevřel páku hlavního rozvodu. Tam za mnou stojí důkaz. Mé vlastní já.

O rok starší dvojník se ani nepohnul a napjatě sledoval přehřívající se výměníky.

Mé vlastní já, já sám z budoucnosti, který před rokem poslechl sám sebe a spustil záložní generátor. Zachránil tisíce lidí na padesátikilometrové trati maglevu. Bez ohledu na vlastní bezpečnost, bez ohledu na hrozící výbuch. Tak jsem se proslavil a od základu změnil život. A zažil nádherný roky života, abych se vrátil a mohl sám sobě opět dát možnost pokračovat a dokázat to co předtím.

Zní to logicky, možná až moc. Jen by mě zajímalo, kdo tenhle kolotoč roztočil a jak? Aaron se odhodlaně nadechl. Ale co, na tom teď nezáleží. Prudce přehodil páku a ostrý záblesk zakryl jeho vědomí.

Aaron se probral a přes množství popálenin byl v pořádku. „Promiň,“ řekl. „Tenhle rok už si neužiješ.“

PRVNÍ ROK 2030

Srolované staré noviny vzal poručík Müller způsobem, jakoby se chystal zabít mouchu. Druhou rukou si zapálil cigaretu značky Rebbels, poslední legální drogu prodávanou na trhu, která byla slabá jako výmluvy politiků o plnění volebních slibů, ale zase chutnala líp, než okousaná tužka.

Poručík silně natáhl a poslal svíjející se bleděmodrý oblak proti zaprášenému oknu. Spatřil v něm svou bustu se strhanými rysy a zestárlýma očima. Přes tuto duchovitou podobu se prolínal obraz šedé ulice a starých činžáků zahalených v depresivní mlze. Z

lezavého světa za oknem sem tlumeně doléhaly jen neurčité zvuky moderní techniky, ke které poručík nijak netíhl.

John Doe, John Doe, opakoval si v duchu. To je sakra blbý jméno.

Noviny zašustily, jak je pevně sevřel v pěsti. Byl to výtisk Washington Postu z roku 2030. Unikátní černobílé vydání na obyčejném papíře. Ani jedna pohyblivá reklama. The Last Washington Post vtípně a přitom důstojně se loučící s novinovým věkem. Rokem 2030 se skončila mediální vláda nad informacemi a pro noviny to byl poslední hřebík do již poměrně solidně zbudované rakve.

Jenže rok 2030 byl výjimečný i v mnoha jiných směrech. O objevení stroje času hovoří Post na titulní straně (hned pod stylovým nápisem 'poslední vydání') s neuvěřitelně patetickým podtitulem: 'nastává nová doba'. Jenže ta už nastala v okamžiku kdy noviny vycházely a paradoxně přitom trhly rekordy prodejnosti za posledních deset let.

Děly se dost divný věci ten rok, ale Post nakonec vyšel a vlastně se všechno vrátilo téměř k normálu až na to, že lidi se jaksi stali apatičtí k běhu času a zároveň obezřetní k činitelům sdružení PRECAB, které se zničeho nic objevilo a prostě a jednoduše fungovalo a funguje dodnes.

Musely se stát věci, na které si nikdo nepamatuje, protože se nestaly, ale přesto jsou jejich důsledky všude kolem. Snad má ten český profesor pravdu v tom, že existuje rovnováha neměnná ve všech vrstvách času. Řekněte lidem, jak to s nimi dopadne a oni si to už nějak zařídí. Budeme abychom byli, byli jsme protože budeme.

Rok 2030 je prvním takovým rokem. Nelze cestovat do hlubší minulosti, ne dokud jsou stroje času zakopány osm kilometrů pod zemí. Lidi láká budoucnost, ale PRECAB jim jí zatajuje.

A John Doe? Poručík típl to co zbylo z legálního Rebbela o popelník. Řešení případu John Doe, leží v roce 2030. Je málo stop, jen dohady o něm a o jeho spojení s Místrem času, ale vím, že řešení je tam, cítím to v kostech. Ne, tentokrát si nenechám Mistra upláchnout. Tentokrát ne!

Poručík hodil noviny na stůl a odešel ze své kanceláře. Na titulní straně Postu stálo v pravém spodním rohu: 'Záhadný John Doe byl zatčen měsíc po své smrti – strana 18'.

VÝLET

Profesor Hájek vedl poměrně velkou pobočku PRECAB, která se přes svou popularitu zabývala spíše akademickou činností a výlety považoval za bezpředmětné mrhání zdrojů (když už se nedalo použít slova 'časů'), pokud ovšem taková cesta nesouvisela s jeho výzkumem. Jako tomu bylo právě dnes.

„Takže...“

„Ano, takže se nemáte čeho obávat,“ poplácal profesor zvesela pana Svobodu – bohatého pana Svobodu – po rameni.

„Ještě pořád, ale nerozumím tomu, proč je možné navštívit jen sudé roky? Copak je na nich něco výjimečného?“

„Upřímně – zatím nemáme ponětí.“

Bohatý pan Svoboda zkrivil vyděšeně tvář. „Nemáte poněti a přitom experimentujete na lidech?“ Jeho rozčilení se zdálo pochopitelné, vzhledem k tomu, že riskoval vlastní kůži.

Profesor Hájek se vlídně usmál. „Ale vy to pořád nechápete. Nejde ani v nejmenším o to, zda víme jak to funguje nyní. Důležité především je, že jednou to vědět budeme. Podívejte se,“ ukázal profesor na sedačku obehnanou kulovou mříží. „Tahle věc tu je odjakživa a taky tu stále bude. Je dost dobře možné, že jsme ji vyrobili my, někdy v budoucnu, ale nyní prostě nevíme, jak to vlastně funguje. Ale důkladnou studií to nakonec pochopíme a taky vyrobíme.“

„Zní to jako paradox ze seriálu Červený trpaslík.“

„Ale tak to přesně je,“ zajásal profesor. „Teorií je víc, ale zatím jen moje teorie uroboros dokáže spolehlivě vysvětlit veškeré paradoxy. Je to jakýsi přirozený způsob s jakým se skutečnost stává spojitá.“

„Jaká?“

„Že nedojde k žádným skokům. Představte si v čase se vyvíjející skutečnost,“ profesor prstem ve vzduchu načrtl zvlněnou křivku. „Toto je minulost... A toto budoucnost,“ o kus dál nakreslil další, nyní o hodný kus výš. „Princip urobora spočívá v tom, že přítomnost obě křivky plynule spojí,“ a máchl prstem na pomyslném grafu.

„Takže se nemůže nějaká věc zničeho nic objevit a nebo zmizet.“ Dokázal bohatý pan Svoboda svou inteligenci a v ten moment zmizel.

Profesor Hájek hleděl úctyhodně dlouho do prázdného prostoru před sebou, než utrousil: „No to mě poser.“

VĚC UTAJENÍ

„Ne, ne, ne,“ odporoval Vincent intenzivně a slova střílel s kadencí jaké se jen málokdo mohl vyrovnat. Jako by ještě mělo smysl někam pospíchat. „Utajení, chápeš, utajení. Je fuk jestli jsi reportér, nebo vládní agent, jestli máš vlivný přítele nebo jsi abnormálně inteligentní. Na tom nesejde. Je to jedno. Jedno. Rozumíš.“ Rozhodil rukama a oběhl Johna o dobrý půlkruh.

„Oni vědí dřív než ty. Dřív než ty víš, že bys mohl vědět. Sleduješ mě. A možná se ani nedovíš, že bys mohl něco vědět. Podívej se. Koukej. Tohle je otázka víry v sebe sama, jo. Já ti můžu říct hodně, všechno co vím, všechno co budeš chtít. O mě tu nejde, mě nikdo nesleduje. Ale jestli existuje i nepatrná možnost, že bys ty informace použil na něco z toho, před čím, jsem tě varoval, tak se radši neptej. He he,“ uchechl se Vincent nervózně. „Kdyby taková možnost byla, tak už bys tu asi nebyl. Ale kdo ví. Kdo ví.“

Vincent se znovu přemístil a přitom si bezděky prohrábl patku. „Tak co, tak co?“ John na otázku rozhodně přikývl. „Fajn. Dobře, dobře. Skvělí. Chtěl jsi něco vědět o tom stroji, co. Že jo. My mu říkáme prostě Stroj. Je to stroj s velkým 'S'. Ale jinak neskutečně oplzlá mašina. Vážně. Leskne se to, je to černý a dělá to strašidelný zvuky. Jo a manipuluje s tím komise. Komise. He he. Komise. Prej přes interface. O tom se mluví, to se ví. Ale ve skutečnosti tam přijdou nastrojený jako na Halloween, jako čtyři inkvizitoři. He he. He. A kleknou si před ten aparát a přednesou mu požadavek. Takovou formuli nebo mantru na

kteřou reaguje.

Zní asi takhle: 0x03a4 projdi všechny události a požadavky. Nyní prosíme o projekci nové pobočky PRECAB na území Irska. Například. Rozumíš. Je to příklad. Ten stroj vybere vhodné místo většinou pod zemí, kde ještě nikdo nikdy nekopal a sdělí jim souřadnice. Oni pak přijdou vykopou a najdou to tam. Takovou poměrně malou místnost se zařizováním pro cestování v čase. Která tam ovšem byla vždycky, chápeš ne. Pak se ukloní, poděkují a odejdou.

Jo, tak zněly instrukce, tak a nejinak se musí ta mrcha používat. Jasně, jasně, dobře, budiž. Ale já to instaloval a to co tam je, a teď se podrž, to co tam je, je jenom generátor efektů co vypouští páru a hučí. He he. Nedělá to nic jiného. Fakt. Přísahám. Dolejvá se do toho voda a je to připojený do elektriky jinak nic. Vůbec nic. A nikdo se to nesmí dovědět.“

John zavřel nechápavě hlavou, ale Vincent už byl na odchodu. Poskakoval pryč svým typickým způsobem, jen přes rameno zavolał: „Takže sbohem, zatím. Musím stihnout schůzku u Zpívajících Fontán, kterou jsem zmeškal za dva roky.“

RADA STARŠÍCH

„Přesto...“ vydechl předseda Novik aby předvedl další ze svých zamyšlených tváří. Od začátku zasedání jich dal všanc dobrý tucet a ani v nejmenším ho neznepokojovalo, že přitom vyhlíží jako vlastní karikatura. V očích zbylých členů komise se ale pomalu začínala zračit nervozita a hněv, jelikož při dlouhém Novikově zamyšlení museli být zticha a jednání se začínalo neúměrně protahovat. V dnešním horkém letním odpoledni chtěli být na docela jiném místě než v přespříliš klimatizované místnosti budovy detektivního ředitelství.

A že svou špatnou náladu obrátí proti poručíku Müllerovi, bylo zřejmé od začátku, protože právě kvůli němu byla rada svolána. Její členové teď z něho nespustili sveřepý zrak a přitom se předháněli v bodavosti svého pohledu, jakoby poručík snědl bibli a všech deset příkázání a ještě stihl spáchat sepuku korunovačními klenoty.

„...poručíku Müller,“ pokračoval opět Novik v přerušené větě, „vše co jste dosud uvedl, mě nepřesvědčilo o relevantnosti vašeho požadavku. Cesty do minulosti za účelem stíhání osob jsou, jak víte, zakázány a přestože chápeme, že podle vás se jedná o osobu z budoucnosti, je ze záznamů zřejmé, že se vám ji v minulosti nepodařilo zatknout. Čili podle mě je taková cesta bezpředmětná a zbytečná.“

Komise kvitovala jeho řeč uznalým mručením, protože cítili, že poručík je zahrán do kouta. V takových chvílích si je snažil představit ve spodním prádle, ale zaprvé to nebyla představa nijak zvlášť příjemná, protože věkový součet celé rady by dokázal zahrát valčík na hodiny odbíjející milénia, a zadruhé kousavé pohledy nebyly tím pravým ořechovým, čím by si u komise polepšil. Radši sklopil zrak a zauvažoval, aby po chvíli opravdu řešení našel.

„Dobře,“ začal rázně. „Potom Místra času přivezu do budoucnosti strojem, který používá on. Něco takového v záznamech nebude.“

Radou to znovu zahučelo, tentokrát nevrle. Ozval se i Johnson se svým: „Je to možný?“ Rozpačité kývání hlav naznačovalo, že možná ano, ale že je komise na pochybách.

„Přesto...“ převzal slovo opět Novik a zašilhal do počítače. „...máte vůbec představu, kde

ten stroj hledat?“

„V Irsku,“ odvětil nedbale poručík.

„A proč právě tam?“ zajímala se Marie Beherová.

„Protože v roce kde hodlám pátrat, někdo zaplatil z mého účtu letenku do Irska. Nikdy jsem nevyptátral kdo, ani jak se mu to povedlo. Znamená to...“

„...víme co to znamená a co tím chcete říct, poručíku,“ zarazil ho předseda. „Tenhle váš podnik ale visí na řadě neznámých. Vůbec nevíme co časová kovbojka, do které se hodláte pustit, může způsobit. Ale pravděpodobně je, že se nestane nic, tedy nic jiného, než se již stalo a nebo se stane. A popravdě, v zásadě se nemůžeme rozhodnout špatně. No nemám pravdu?“ Celá rada se nadechla k odpovědi jako jeden muž, ale předseda na odpověď nečekal. „Samozřejmě mám.“

Poručíkovi se taková argumentace silně nelíbila. Takovým způsobem bylo možné prožít celý život. Stačilo nechat se jen unášet proudem a vlastně ani nežít. Chlácholit se myšlenkou, že to co bude je jisté a již odehrané, jako to co se již stalo.

„Takže záleží na vás,“ rozhodl konečně předseda. „Stále považujete svou cestu za tolik důležitou?“

„Ano,“ nedal se poručík.

„Tak budiž, ale říkám vám, že ničeho užitečného nedosáhnete.“ Předseda vstal a rada se konečně mohla rozejít.

EXPRESNÍ ZÁSILKA

Ten balík byl záhadný už svými rozměry a váhou, jako bývají záhadné podobně velké krabice pod vánočním stromkem. Jenže nic podobného tomu, co Tomáš Svoboda obdržel v úterý odpoledne, se o Vánocích neuvidí.

Zprvė: ze záznamů přepravců a skladů bylo zřejmé, že balík už má leccos za sebou. Přišel letecky z Austrálie ze Sydney, kam byl poslán z Japonska, když předtím přicestoval z Hannoveru, kde se rok a půl válel ve skladech vzdušných doků. Tam byl poslán z Irska některým z nákladních Zeppelinů a tam zase z Mexika, do kterého se ovšem dostal z Česka. První – výchozí – adresa se shodovala s cílovou, tedy Praha, Václavské náměstí 12, Tomáš Svoboda.

To samo o sobě bylo jistě zvláštní, ale určitě ne nevysvětlitelné. Kurýrní služby a dopravci, dokonce i letecké společnosti, vyhověly přání zákazníka, pokud ten nalezl rychlejší cestu z místa A na místo B a úslužně balík přepravovaly podle zadaného plánu. V případě, že si tohoto naprosto absurdního výletu povšimly, pak si asi jen zařukaly na čelo a balík poslaly v klidu dál.

Jenže, a to zadruhé, chudák pan Svoboda si nevzpomínal, že by balík byl někdy odeslal. Takže než se ho odvážil vůbec otevřít, velmi dlouho a velmi pečlivě zkoumal razítka na cestovním plánu, až si šokován všiml vybledlého data odeslání. 12.8.2034, což znamenalo zítra. Ať se to zdálo sebevíc praštěné, tahle zásilka byla expresně doručena ještě dřív, než byla odeslána.

Se zanicením našel pan Svoboda místo, kde došlo k časovému renoncu. Mezi příletem do

Irska a příletem do Mexika se datum změnilo o dva roky, ale balík dál naprosto nezpozorován pokračoval ve své předem naplánované cestě. Nyní se již silně zvědavý majitel záhadného balíku dal do rozbalování a to způsobem přímo strhujícím.

Utrhl vršek krabice a začal vyhazovat polystyrén, než narazil na šedě stříbrné víko. Popadl rukojeť pootočil s ní ve směru šipky k nápisu 'open' a víko nedočkavě odklopil. Překvapení, jež ho čekalo uvnitř se opravdu, a to se vši úctou ke štědrosti milého Ježíška, nedalo srovnat se všemi dárky, jaké kdy byly naděleny. Tep se mu rázem vyšplhal na sto čtyřicet úderů a tam dobré dvě minuty také zůstal.

Uvnitř boxu zářily pravidelně ve třech řadách a čtyřech sloupcích ode dna až téměř po okraj naskládané zlaté cihličky, jako to bývá ve filmech. Na, teď již bohatého, Tomáše Svobodu to mělo zvláštní účinek a po počátečním údivu se začal pomalu hlásit rozum. Kdo, proč a jak a jiné podobné otázky mu běžely hlavou spolu s tím málem co věděl o cestování v čase. Naštěstí si brzy všiml dopisu, zasunutého mezi blyštivé řady drahocenného kovu.

'Vždy jsi po tom toužil,' stálo v dopise. 'Tak se neupejpej, ale zase to nerozfofruj všechno. Je to to jediné co zatím máme a musí nám to nějakou dobu vydržet.' Pan Svoboda hltal řádek za řádkem a přitom rozpoznával své vlastní písmo. 'Vím, že toho o cestování v čase zatím moc nevíš, protože i já jsem kdysi věděl málo, ale to se změní. Teď je třeba abys tenhle balík zítra odeslal. Vem si z něj tak jednu dvě cihličky a pak nech balík poslat stejnou cestou jako ti přišel. Je nesmírně důležité aby byl poslán stejně, je to bezpečná a již ověřená trasa, kde ho nikdo nenajde. O to aby si během cesty jaksi pospíšil se postarám já. Respektive už jsem se o to postaral, ale na tom teď nezáleží.'

Dopis pokračoval ještě popisem toho, co bude v nejbližší budoucnosti třeba učinit aby vše proběhlo tak jak má, ale to si přečetl pan Svoboda až později. Nyní uvažoval nad tím, jak by měl zareagovat. Nu, nakonec učinil to co by v takové situaci učinil každý správný Čech. Vzal raději dvě cihličky než jednu a poslechl své moudřejší, starší a především, jak se zdálo, bohatší já.

Druhý den ráno se před jeho dveřmi objevil kurýr aby převzal poměrně velký a poměrně těžký balík.

SMRTELNOST

„Pořád dokola a znovu a znovu. Už ani nevím kolik let. Jeden a ten samý rok. Pořád... Pořád. Tolik vražd. Protože to byly vraždy. Byly! Tolik životů co jsem sebral a pro co? Pro svoje prázdný ubíjející, neustále se opakující bytí.“

„Řekl jste, že všechno už je napsáno?“

„Jo jo, přesně tak. Všechno už je napsáno. Všechno. Stylistika se mění, to jo, ale pointa zůstává stejná. A pohltí vás to, zblbnete z toho... Nic neříkejte. Vím že jsem blázen, ale tak to kdysi nebylo. Kdysi jsem měl dost síly to skončit, ale teď už vím, že to nedokážu. Ne. Znovu se to blíží a já tam musím zase jít.“

„Musíte znovu zabít?“

„Vůbec nevíte co se může stát! Nemáte představu! A já koneckonců také ne. Musí se to stát a musí se to stát tak jak se to stát má. Rozumíte? Nedá se tomu vyhnout a...“

„... a vy tomu pomůžete.“

„Přesně tak. Pár věcí se pozmění a příště se to spraví. Příště už to bude ideální. Minule jste mě málem zadržel. Povedlo se vám překvapit mě. Ale tentokrát už znám všechny vaše triky. Vím úplně všechno o svojí budoucnosti. Do detailu.“

„Pamatujete si jak to začalo?“

„Co? Cože? Aaaa. Zase jste mě překvapil. Jste dobrej. Vážně dobrej.“

„Zkuste si vzpomenout.“

„Ne.“

„Zkuste to!“

„Prostě to nejde! Nejde. Rozumíte? Vždycky jsem chodil zpět časem a zabíjel svoje vlastní já. Vždycky. Co si pamatuju, tak to tak bylo.“

„Přál by jste si to ukončit?“

„Ukončit?“

„Přál by sis si někdy konečně zemřít?“

„Proboha, co je to za trik? Nikdy předtím jste nic takového neřekl.“

„Podívej se na mě blíž. Podívej se mi do očí.“

„To je... No to snad... Ztraceně... Ale obličej... Vousy a vlasy. Tolikrát jsem s tebou mluvil a nikdy jsem to nepoznal?“

„Máš dalších šestašedesát let na tuhle změnu.“

„Ale takhle se to nedá ukončit. Nevíme co se stane.“

„Ale dá. Tentokrát půjdu do minulosti já a já zatáhnu za páku. Něco se změní, ale pointa zůstane.“

„A já?“

„Uvidíš. Pochopíš. A až přijde čas zatáhneš taky za páku. Zjisti si co je Hájkův paradoxu druhého stupně. Sbohem.“

HŘBITOV NEPROŽITÝCH ŽIVOTŮ

Bylo to tak snadné, až tomu Mistr času nemohl uvěřit. V ruce ale pevně svíral onu magickou formuli po které celou dobu pásl a jen z prostého zvyku, jež ho učil nedůvěřovat snadno dosaženému, se nyní liknavě rozmýšlel jak dál. Přesto... ano, on je Mistrem času a až sám sebe zpytuje sebevíc, je tahle přezdívka prostě dostačující.

Byl nepolapitelným stínem, osamělým bojovníkem. Jednoduše se cítil jako Robin Hood, jež bere právo na čas z rukou PRECABu, aby ho vrátil lidem. Vrátil, protože lidem čas patří a mají právo s ním po libosti zacházet. Stroje času by podle něj měly být přístupné každému. Jeho budoucí já mu jeden daroval a on podobně obdaruje všechny. Vyrve z rukou té samozvané organizace, to co jí nikdy nepatřilo.

Nyní tedy ten papír rozbil a začal číst: „0x03a4 projdi všechny události a požadavky... tyto potvrd jako přihlášení... všechno vytiskni a liché kroky vynech...“ Mistr času se zarazil. Pohlédl zamyšleně na papír a teprve teď si všiml, že formule je napsaná rukou až úplně dole a že to co nyní přečetl byl výpis nějakého programu. Kupodivu ale oba texty začínaly stejně a jeho se zmocnil dost podivný pocit deja vu. Jako by završil něco co již dávno bylo v běhu

a ten pocit, ho neskutěčně frustroval. On totiž na takové věci nevěřil. Byl časovým anarchistou se vším všudy.

„Lidi mají právo změnit svůj život k lepšímu,“ zašeptal a pohlédl na náhrobek, kde stálo: 'milovaná Kate, láska jež zemřela pro svobodu a kterou pouze svoboda může opět oživit.'

„To právo ti nikdo nebere, ale změnit se nic nedá,“ zhodnotil s citem pro dramatický vstup Vincent, který se potichu připlížil mezi hroby.

Mistr ho poznal a jeho reakce byla stejně tak zbrklá a nehodná pověsti Mistra času, jako rychlá a účinná. Srazil Vincenta jedinou ranou mezi náhrobky a vytasil revolver. Spoušť ale nestiskl, jen stál s napřaženou rukou s výrazem štvané zvěře v obličejí. Jakoby se ještě něco mělo stát před tím než vypálí.

„Tak střílej,“ navrhl Vincent, otírající si hřbetem ruky krvácející ret. „Jestli se ti uleví, střílej. Vystřel. Dělej, zmáčkni to.“

„Zmáčknu. Neboj se.“ Mistr se trochu uklidnil. „Ale tuhle chvíli si vychutnám. Přišel jsi sám? Žádný komandu PRECAB?“

„Ne.“

„Chápu to,“ odušil Mistr času. „Pořád věříš na neměnnost minulosti a budoucnosti.“

„Nejde o víru. Ale tak jak to říkáš, to je.“

„Radši zavři hubu! Sám sem se přesvědčil, že čas se změnit dá. Zahodil jsem všechny životy, který mě mohly čekat v budoucnosti.“

„Ty životy nikdy nebyly. Nebyly, chápeš. A už ani ty sám nejsi tím, kým jsi byl. Jenom naivně doufáš v dobrý konec.“

„Říkám, zavři hubu! Nebo to do tebe našiju.“

„Nikdo ti nebrání. Jsem tu jen proto abych se přesvědčil, že nedělám chybu a abych pak založil PRECAB. Víš, jak to myslím. Nemůžeš mě zabít, protože jinak bych PRECAB nemohl založit. A on existuje, no ne? A když se ti podaří mě zabít, potom jsem se mýlil a PRECAB zakládat nebudu. Protože budu tuhej.“

„Jdi do prdele,“ odsekl zlostně Mistr času. „Strávil jsem polovinu života na útěku, jako psanec a celou dobu jsem se snažil vybojovat něco v čem jsi mi bránil... A teď, když to konečně držím v rudce, se přisereš a dáváš mi možnost všechno změnit? Seru, rozumíš, seru na tebe. Ale nemysli si, že si tenhle okamžik neužiju a už jenom z vobyčejný pomsty v klidu stisknu spoušť.“ Na Mistrově tváři se rozhostil nelítostný úsměv. „Zatančím si na tvym hrobě! Ani deus ex machina by tě teď nezachránil.“ Hlaveň koltu se přiblížila až k Vincentově obličejí. „Tak co? Jakej je to pocit, nemít žádnou šanci. Ha ha ha,“ zasmál se Mistr času a v ten samý okamžik ucítil na zátylku chladný kov.

„Překvapen,“ zeptal se ho poručík Müller laskavě. „Zahod' to,“ rozkázal, nyní už velice rázně.

Mistr času spolkl nepříjemný pocit údivu. „Do hajzlu,“ zařval v návalu rozčílení. „Zatracenej John Doe! Za všechno může von.“

„Za všechno si můžeš sám,“ sdělil mu škrobeně poručík Müller. „Najít tvůj stroj času tady v Irsku v kapli u hrobu milované Kate, nebyl zas takový problém. Takže tě zatýkám za krádež zlatých cihel v hodnotě pěti miliard Eur. Zahod' tu bouchačku a dej pěkně ruce za hlavu.“

První okamžiky bezmoci, kdy se Mistr času odhodlával k sebevražedné akci, vystřídalo rozumné ovládnutí a nebyl by skutečně Mistrem času, kdyby nezačal kalkulovat ve čtvrtém rozměru. Ano – všechno by se ještě dalo zachránit. Stačilo aby se do této chvíle vrátil z budoucnosti a osvobodil sám sebe.

Mistr času začal pomalu, jako by se opravdu hodlal vzdát, zvedat ruce. „Víš,“ prohodil, „ale stejně si myslím, že mě prozradil John Doe. Kdybys ho nesledoval, nevěděl bys, kdy mě tu hledat.“

„Máš pravdu, ale na tom teď už nesejde...“ Poručík Müller si náhle uvědomil, že stále ještě nemá vyhráno a že prozrazuje něco, co by neměl.

Jakmile na něj Mistr času přestal mířit revolverem, zvedl se Vincent ze země. „Dost!“ Křikl na ně. „Nic se nedá změnit. Ničeho tím nedosáhnete.“ Ale náhle si uvědomil, že ani on nemůže zasáhnout do již rozhodnutého. Máchl bezradně rukou a jakoby tím řekl: Tak ať už to máme za sebou.

V přítmí kaple šlehl blesk a následná rána odstartovala přestřelku na jinak poklidném Dublinském hřbitově. Vincent vykřikl a padl k zemi. Chytil se přitom za prostřelené rameno. Mistr času neváhal, unikl nepozornému poručíkovi a skryl se za kamenný náhrobek. Následná střelba z policejní malorážky už ho nehrozila.

Ale poručík Müller nestřílel po něm, poslal několik ran do temného vchodu kaple, ze kterého se proti němu na oplátku vyřítilo pár hvízdajících projektilů. Poručík však ani o píď neuhnul a ještě třikrát vypálil naslepo. Stálo při něm štěstí celého pekla, protože i když kulky hvízdaly těsně kolem, ani jediná ho nezasáhla. Zato muži v kapli zřejmě štěstí již došlo, vypotácel se ze tmy a padl do bláta. Byl to Mistr času.

Druhý Mistr času si všiml skonu svého budoucího já a s nasazením, kterým kvitoval přesvědčení, že alespoň do okamžiku, než zemře, je nesmrtelný, vyskočil z úkrytu a vyrazil ke kapli. Poslal za sebe několik hvízdajících projektilů a přitom běžel a neohlížel se a nakonec vklouzl do kaple jako do jediného bezpečného útočiště. Měl už v hlavě plán. Na sto procent nechtěl v budoucnu zemřít. Vyřídí to s Vincentem i s tím pitomým policajtem, ale předtím zase na čas zmizí do lichého roku, kde ho nikdo nenajde.

Poručík kulhal za ním. Mistr času ho svou nahodilou střelbou zasáhl do nohy a tak získal pořádný náskok. Ale tentokrát mu neuteče. Tentokrát ne. A poručík se pustil dlouhým schodištěm do hlubin až ke stroji času.

Když se všechno uklidnilo, John Doe schovaný v kapli, věděl nyní jedině: Vincent je mrtvý a za všechno může on. To on vše způsobil. Musí najít Vincenta v budoucnosti a varovat ho. Co nejdříve potom, co s ním mluvil poprvé a to bude... ano u Zpívajících Fontán.

Jenže Vincent měl ke smrti ještě daleko. Když vstával, sykl sice bolestí, ale už si byl všim až nechutně jist a celý plán na založení PRECABu, měl v hlavě.

KDO JE JOHN DOE

Mistr času vzal do ruky drobný PDA a rozvinul display. Do vydání Posledního Washington Postu zbývaly ještě dva měsíce, ale on by již nyní měl poslat článek o tom co se

stane v budoucnosti. Nebo vlastně nestane, nebyl si tak docela jist, ale na tom teď nezáleželo. On sám z budoucnosti mu tohle spíš nařídil, než doporučil.

Tehdy se poprvé setkal sám se sebou a byla to dost mrazivá zkušenost. Navíc završená něčím naprosto nečekaným. On sám, tedy ten on, kterým možná jednou bude, zmizel. Prostě a jednoduše najednou nebyl. Ale předtím mu stihl prozradit vše co se týkalo cestování časem.

Nebo prozradil – on spíše jen naznačoval, ale každá z těch indicií zapadla na své místo. A nejen to, zatraceně. Všechno se prostě odehrálo, tak jak mělo. Se vším. Našel stroj času na Dublinském hřbitově, zorganizoval demonstraci proti PRECABu, jeho milovaná a zbožňovaná Kate při té demonstraci zemřela a on se stal fantómem a zůstane jím, než se mu podaří Kate zachránit. Jen kvůli tomu ukradl zlaté cihly a jen kvůli tomu se potuluje časem a snaží se změnit co se již stalo.

A změnit se to dá. Všechno je možné opravit, protože si vzpomíná na svou minulost, která je docela jiná, než jak jí nyní pozoruje, když se vrací časem. A navíc na to má právo. Každý by měl takové právo mít.

A teď se konečně blíží jeho odvěta, úder, který zvrátí všechno v jediném tahu.

Pustil se do psaní: 'Záhadný John Doe byl zatčen měsíc po své smrti...'

Jeho starší já mu neřeklo, co má napsat a tak prostě dělal co uměl. Důraz tehdy kladl jen na zajímavost článku. Ať se to objeví na titulní straně, říkal. Jo, tam se to rozhodně objeví, stačí napsat něco fakt ujetýho. A pokračoval bez zábran dál.

HLAVOU mu občas bleskla vzpomínka na setkání, při kterém měl neustále pocit, že hovoří se zrcadlem. „Až to dopíšeš,“ vysvětloval mu on sám, „pak bude John Doe tvůj časovej otrok.“ Tehdy to nechápal, ale nyní už věděl přesně co to znamená. John Doe totiž nikdy neexistoval. John Doe je jméno pro neznámou oběť, ale on ho tímhle článkem donutí znovu žít.

Dost těžko si sám sobě dokázal vysvětlit proč, ale bylo to tak. Prostě proto, že už s ním jednou hovořil. Tehdy ho poslal do budoucnosti, aby pro něj přinesl jistou magickou formuli. Přesně tu kombinaci slov, která mu umožní fíknout Stroj. A to je jeho Svatý Grál. Jeho časová Mekka. Všechny ty neustále úskoky a šarády, kdy utíkal ze zítřka na dnešek a schovával se v lichých rocích musí nyní skončit.

'...Dva strážníci, kteří ho přišli zatknou, byli také zastřeleni...' Titulní stránka je jistá.

Další výhoda Johna Doa je v tom, že je nevystopovatelný. Protože vlastně neexistoval, v klidu se dozví co je potřeba a žádné komando PRECAB, ho neohrozí. A proč, že mi bude chtít vůbec pomáhat? Nevím, ale důvodů může být spousta. Stačí si je vymyslet a zapsat do jeho životopisu.

'John Doe byl zatčen za vraždu, kterou spáchá z pomsty...?' Proč ne. Bude to chtít napravit. A když ani tohle nezabere, nechám mu zemřít někoho, kdo je mu blízký. Ať se taky trochu nažere mojí porce hořkosti.

Ale teď... Mistr času se podíval na hodinky. ...Měl by se pomalu objevit.

ZMEŠKANÉ NEZMEŠKANÉ SETKÁNÍ

Tentokrát už ani Vincent nevěřil, že ho představitelé PRECAB pustí do budoucnosti. Koneckonců i když PRECAB založí (vlastně založil někdy v minulosti), nemá bezvýhradní práva na užívání strojů času. A cesty do budoucnosti jsou pochopitelně omezené na minimum. PRECABu stačí sjetina uzlových událostí, které se staly a stanou a se kterou zachází jako s pootevřenou pandorinou skříňkou a do budoucnosti není puštěn nikdo, kdo z ní právě nepocházel.

Jenže tohle setkání mělo být podle Vincenta i podle analytiků PRECAB velice významné a hodilo se aby ho byl nezmeškal. Tedy, již ho zmeškal a to tak, že fatálně. Ze zprávy PRECAB totiž vyplynulo, že Vincent v budoucnosti obdržel urgentní pozvání na nějakou schůzku a i když nikdo přesně neví s kým, sám ji označil za životně důležitou a to ve spojení s organizací. Bohužel se stalo, že ve spěchu vběhl nerozvážně do vozovky a v důsledku srážky s nákladním vozidlem zemřel a schůzku pak jaksi prošvihl.

A zároveň i stihl. Teď tu stál u Zpívajících Fontán a čekal. Ani v nejmenším ho neznepokojovala skutečnost, že o dva bloky dál, asi tak za pět minut zemře. Jeho ne. Nebyl z těch, kdo by se takové banalitě pokoušel zabránit. Podle teorie, jež byla stále ještě teorií, se to nemohlo podařit. A navíc, čas nebyl zdaleka tak lineární, jak by se zdálo.

Jednoduší veze hovořit o smrti asi takto: 'Je pravda, že zemřu, ale kdykoli někdo z budoucnosti přicestuje do dob, kdy jsem žil, zase ožiji.' Tato verze je ale stejně tak nepřesná, jako zavádějící. Alespoň podle Vincenta.

„Ehmm.“ Odkašlání vrátilo Vincenta zpět do reality.

„Ale, ale,“ podivil se a poposkočil. „John. Copak, copak? Ještě stále sháníte materiál na tu svou studii?“

„To ne. Ehmm,“ odkašlal si John. Vůbec nevěděl, jak začít. „Je to jaksi... no... dost zvláštní a divný a taky nebezpečný.“

Vincent zavětlil jako ovčák pasoucí čtyřrozměrné stádo ovcí. „Pokračuj, pokračuj.“

„Jde o Mistra času. Ten...“

„...Ten tě pověřil, abys získal tu formuli, co. No jasně. Ale proč tebe sakra? Proč...“ Vincent se zarazil, jako již dlouho ne. „No ovšem. Proklatě. Jasně, že tebe.“

John Doe sledoval Vincentův obličej s podezřením a obezřetností. „Cože? Proč mě? Měl jsem k tomu důvody, ale všechno se sesypalo a je to v háji. Nejezdí tam. Zabije tě.“

„Co, co se stalo?“

„Vrátil jsem se... vlastně přímo od našeho posledního setkání... do minulosti a přinesl Mistrovi to zaříkávadlo nebo formuli, nebo co to sakra je. A on mi za to řekl, kdo že se mě bude snažit zabít a kde bydlí. Chtěl jsem tam jít hned. Použít jeho stroj času a napravit, co se pokazilo, jenže v tu chvíli jsi ze stroje vyšel ty. Byl jsem zvědavěj a tak jsem se vrátil.“

„A tehdy jsem zemřel a ty to chceš změnit. Změnit. He he.“ Zasmál se zamyšleně Vincent. „Změnit se nedá nic. Nikdy. A jestliže jsem se tam objevil, tak se tam objevím znova.“

„Ne teď. Ne když jsem tě varoval.“

„I teď. I teď... bože. Teď je budoucnost a minulost už dávno byla. Zatraceně lidi. Vy to

snad nikdy nepochopíte.“

John už byl značně nespůj, jakoby tušil, že Vincenta k ničemu nepřemluví. „Co nepochopíme?“

„Stroje času nejsou vůbec žádný stroje času! A nikdy nikdo časem necestoval. Jak myslíš, že to asi funguje. He? No? Že by, potom co do toho krámu nasedneš, začal čas celého vesmíru couvat? Že by ten jeden blbej stroj pohnul celým vesmírem? Ani náhodou. Já ti totiž povím, jak to je. A tím co ti řeknu si začínám být opravdu jist.

Když totiž do toho stroje nastoupíš, tak normálně zmizíš. Jasný? Prostě už nejsi. Jenom ten Stroj už v době, do které jsi se chtěl přemístit věděl, že se tam asi jednou přemístíš a nechal tě v té době prostě objevit a to s takovou pamětí, jakou by jsi měl mít v budoucnosti. Dokážeš to vůbec pochopit? Ten Stroj, ten Stroj s velkým S, ať je schovaný, kde chce, vidí minulost i budoucnost před sebou jako celek. Jako nesmírně složitý celek, co se podobá Escherově kresbě. Ale v čase. Chápeš. V čase.

A když malíš neví jak dál, prostě si vypomůže a někde něco začmárá. A stejně tak je to se skutečností. Kauzalita není podmínkou, ale cílem. Rozumíš. A proto můžou některý věci zničeho nic zmizet a proto se můžou některý zase objevit. Zničeho nic. Prostě takhle,“ Vincent luskl prsty. „Na to profesor Hájek nepomyslel. Znáš jeho teorii?“

„Uroboros?“

„Přesně tak. Uroboros je nádherný motiv na kterém je kresba postavená. Ale neznamená to, že by kdy měl mít někde začátek. Neměl. Prostě a jednoduše je. Takhle se ten malř může snadno vypořádat s kauzalitou, aniž by přitom musel celou kresbu předělávat.“

„Jenže,“ zeptal se John Doe naivně, „jak vznikl ten samotný Stroj, když žádný z uroborů nemá počátek?“

„Nikdy nevznikl. Byl tu a bude tu pořád. Někde, kde ho nikdo nenajde. Na měsíci. V jiný galaxii. Někde odkud dokáže...“

„...měnit kauzalitu?“ Johnovi to přišlo neskutečně absurdní. „Aby tohle dokázal musel by být něco jako bůh. Musel by to být on, kdo dává světu řád.“

„Přesně, ale přesně tak.“

„To je naprostá pitomost.“ Zhodnotilo John Doe tuhle 'malou' teorii.

„Víš, já si to nemyslím. Ale můžeme si to ověřit. Čeká mě ještě jedna důležitá věc. Musím se vrátit do minulosti a založit PRECAB. PRECAB, který zabrání porušování kauzality. Ale ještě před tím se vrátím... kam jsi říkal, že nemám chodit?“

„Eh. Noo. Hmm... Do Irska,“ vzdal to John Doe nakonec. „Je to v roce 2030...“

„Díky. To najdu. Prostě si promluví s Mistrem času. A kdybych měl náhodou zemřít, pak se tím vyvrací, všechno co jsem říkal. A taky se všechno následně změní. Ale to se nestane.“

John Doe pokrčil rameny. Zdálo se mu, že jestli tentokrát nedojde k porušení kauzality, pak už nikdy.

Vincent se otočil k odchodu, jak měl zvykem, velice předčasně, ale ještě za sebou zavolal: „Jo a dej si pozor. Mistrovi času, stejně jako tobě, chybí spojitá minulost. Může se snadno stát, že zničeho nic některý z vás zmizí. Třeba nastoupíte do stroje času, aniž by existovala možnost, že se ještě někde objevíte.“